

„Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui ...” – Autor necunoscut

La vremea povestirii noastre, Maria avea aproximativ nouă ani. Ea avea părinți credincioși, care vegheau asupra binelui ei trupesc și spiritual cu dragoste duioasă și îi povesteau mult despre Domnul Isus. Ea chiar asculta mereu atentă când era vorba despre lucruri divine. Cu deosebită plăcere privea împreună cu mama ei în marea Biblie cu ilustrații, care stătea în față, în camera de oaspeți, pe masa rotundă. De multe ori inima ei era mișcată, atunci când auzea povestindu-se despre Domnul Isus, cât de prietenos și de plin de dragoste a fost față de toți, cum i-a vindecat pe bolnavi, cum i-a hrănit pe flămânzi, cum i-a mângâiat pe cei triști și pe păcătoșii pierduți i-a mântuit. Dar ea amâna mereu să-I dăruiască inima ei. Uneori se gândea cu teamă că Domnul ar putea să vină dintr-odată și atunci ea va rămâne singură în urmă; căci părinții ei și multe dintre rudele ei îi aparțineau deja de mult Domnului și așteptau venirea Sa. Seara, când stătea culcată în pat, inima ei începea de multe ori să bată temătoare și totuși ezita mereu să meargă la Isus. „Măine o voi face”, se gândea ea uneori; dar apoi, când venea dimineța și soarele strălucea din nou viu în cameră, toate gândurile serioase zburaseră, intențiile bune fuseseră uitate și totul rămânea cum a fost.

Așa caută diavolul să-i împiedice pe oameni, chiar și pe copii, să meargă la Isus și să găsească mântuire și pace în credința în El. Este permanenta sa osteneală, să gonească gândurile serioase din inimile oamenilor. „De ce nu mâine? Doar poți să meditezi cândva la problema aceasta; numai nu te teme! Pentru convertire este oricând timp. Vestea despre revenirea lui Isus este deja așa de veche! Multe secole au trecut și El încă nu Și-a împlinit cuvântul. De ce n-ar continua așa încă mult timp?” Cu astfel de insinuări și altele la fel, el leagă inima neliniștită din nou în somn și aduce la tăcere conștiința trezită. Nu ascultați de el, voi, dragi prieteni tineri! El este un mincinos și un înșelător, care știe bine că pe calea aceasta conduce spre iad mii și mii de suflete nemuritoare. Dar Domnul Isus este adevărul și dragostea. De aceea, ascultați de glasul Său! De îndată ce vă grăbiți cu adevărat la El, diavolul fuge; căci el este un vrăjmaș biruit, care nu poate să suporte prezența Domnului gloriei.

Maria se trezea de multe ori în toiul nopții; apoi, când deschidea ochii și totul era așa de întunecos, o năpădea teama că poate Domnul a venit și îi luase pe ai ei la El. Atunci, în mod obișnuit se scula repede din patul ei și alerga la sora mai mare, care era convertită, și dormea în aceeași cameră cu ea. Dacă aceasta mai era aici, atunci știa că Domnul încă nu venise și teama ei nu fusese întemeiată. Tremurând, trecea cu mâna peste plapumă și cât de bucuroasă era când simțea mâna sau fața surorii! Se furișa apoi încet înapoi în patul ei.

Dar odată s-a întâmplat că Maria a făcut cu mama ei o scurtă călătorie la un unchi, care locuia undeva la țară, într-o casă frumoasă. Ea urma să rămână acolo mai multe săptămâni. Maria era mai mult decât fericită. Ea mai fusese odată la unchiul și își amintea mereu cu mare satisfacție de zilele trăite acolo. Călătoria a decurs foarte plăcut și cele două musafire au fost primite cât se poate de cordial în casa unchiului.

Seara, când Maria s-a dus la culcare, a observat, spre spaima ei, că trebuia să doarmă singură într-o cameră. N-a spus totuși nimic, de teamă să nu rădă de ea. Mama ei a dus-o la culcare, s-a rugat cu ea și i-a dat o sărutare. Apoi i-a arătat un șnur de sonerie care atârna lângă patul ei și de care nu trebuie decât să tragă, dacă avea nevoie de ceva. După ce mama părăsise camera, Maria și-a dat toată osteneala să adoarmă. Dar cu cât se străduia mai mult, cu atât mai departe părea să fugă somnul. A trecut o jumătate de oră una după alta, dar Maria era încă trează. Camera străină, patul străin, și apoi singură de tot – o, cât dorea să fie acasă, în patul ei și lângă ea buna ei soră! Asculta încordată fiecare zgomot care ajungea din casă la urechea ei. Se deschideau și se închideau uși. Răsunau pași pe trepte. Podelele și dulapurile scârțâiau așa de ciudat – totul părea să fie calculat

să alunge somnul. Și-a tras pătura peste urechi ca să nu mai audă nimic; dar nici aceasta n-a ajutat. Acum a bătit ora zece. Treptat s-a liniștit în casă. Locuitorii s-au dus la culcare unul după altul. Maria a mai auzit cum își spuneau „Noapte bună!” și apoi n-a mai auzit nimic.

Acum, și-a spus ea, voi putea să adorm. S-a întors pe o parte și a respirat adânc și regulat – o modalitate pe care o încercase cu succes deja mai înainte. Dar astăzi nu voia să ajute nici aceasta. Liniștea de moarte care o înconjură a devenit cu cât mai lungă, cu atât mai insuportabilă. Atâta timp cât auzise zgomote în casă, încă mai fusese de suportat, dar acum se simțea părăsită de tot și apoi din nou s-a iscat deodată în ea cu toată puterea gândul la venirea Domnului. În timpul întregii zile nu se gândise la aceasta, dar acum o ataca cu putere. „Numai să nu fi venit Domnul Isus și să-i fi luat pe toți la El!”, a murmurat ea pentru sine. Cu cât se gândea la această posibilitate, cu atât mai mare devenea teama ei. Ce se va alege de ea, dacă ar rămâne singură! Cât de înspăimântător, cât de îngrozitor ar fi aceasta! A început să tremure din tot trupul și sudoarea rece de frică i-a apărut pe frunte în picături mari. În cele din urmă n-a mai știut ce să facă, a sărit în sus cu un strigăt strident și a tras clopoțelul cu toată puterea.

Mama ei, care din fericire încă nu se băgase în pat, s-a grăbit consternată într-acolo. Ea și-a găsit copilul șezând în pat, cu o față pe care se putea citi limpede teama sufletului ei; și a durat multă vreme până când micuța care, hohotind tare, și-a ascuns fața la pieptul mamei, s-a liniștit puțin. În sfârșit, a început să povestească. În fraze întrerupte i-a împărtășit mamei de ce era plină de teamă, cum a crezut că a venit Domnul Isus și așa mai departe. Firește că mama a folosit ocazia să-i arate din nou dragostea Mântuitorului și pe Prietenul copiilor, care încearcă în toate felurile să-i atragă la Sine pe copii, pe care îi iubește așa de mult. „Dar numai amâna iarăși, copila mea”, a îndemnat-o ea; „Domnul a bătit deja de multe ori la ușa ta. Deschide-I, în sfârșit, inima ta! El te iubește așa de nespus de mult. El nu vrea ca tu să te duci la pierzare. De aceea a trezit el această neliniște în lăuntrul tău.”

Ce altceva a mai vorbit mama cu copila ei, nu știu, nici nu este necesar de știut. Dar atât pot să spun, că conștiința fetei a început, în sfârșit, să se învioneze. Șovăind, i-a mărturisit mamei una și alta din viața ei și din cauza aceasta i-a cerut iertare. Firește că n-au fost lucruri mari; dar ele erau suficiente ca să-i dea micuței un sentiment că așa cum era, nu putea să apară înaintea Dumnezeuului sfânt, care trebuie să judece chiar și păcatele gândurilor. Astfel a ajuns la o mărturisire în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, iar apoi, când mama i-a îndreptat din nou privirea spre Mântuitorul păcătoșilor, atunci ea a putut să-L privească dintr-odată cu sentimente complet noi. Ea i s-a încredințat Lui cu toată simplitatea copilărească. Teamă ei a dispărut și acum putea să se bucure în legătură cu această problemă, care mai înainte îi pricinuisese atâta teamă și spaimă. Dacă venea acum Domnul Isus, ea mergea cu El în casa Tatălui. Aceasta o știa.

Trecuse de mult de miezul nopții când mama și-a părăsit micuța fiică fericită. Maria tot nu putea să adoarmă, dar acum nu din cauză de teamă, ci de bucurie. Abia spre dimineață a coborât un somn binefăcător peste pleoapele ei obosite și când s-a trezit din nou, soarele era deja sus pe cer.

Mulți ani au trecut din noaptea aceea. Maria a devenit o femeie care are copii la rândul ei. Dar ea n-a uitat niciodată acea noapte memorabilă. Încă de multe ori își amintește de teama pe care a îndurat-o atunci, dar și de bucuria pe care i-a dăruit-o Domnul când I-a deschis inima ei tânără. Cu plăcere și de multe ori vorbește cu copiii ei despre acestea. Și mie mi-a povestit întâmplarea și eu vi-o repovestesc vouă, ca și voi să faceți ca ea și încă astăzi, auziți voi?, astăzi să vă căutați adăpostul la Mântuitorul, care vă așteaptă cu brațele deschise.